

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἐπιτέλης μὲν γὰρ ἑπανάστη Πλάτωνι, οἱ
 ζωικοί δὲ ὡς τῶν ἐφραζάντο, τοῖς
 δὲ θείοις χρησμοῖς ἀφ' ἑβίης δὲ δὲ σαι-
 τόν. Ἐπὶ γὰρ καὶ ἐξ ὀκείνων, καὶ ὀκ-
 τέτων ἀφελθῆναι, μέγα καὶ σαύτῳ
 καὶ πᾶσιν ἑσθ' ἡμεῖς. ἐπειδὴ δὲ βούλει
 γινῶσθαι τί ὄντιν, Ἐκέρρασει ἡ σοφία τὸν
 ἑαυτῆς οἶνον, καὶ δὲ ἦν ἀπίαν, ὁδὸν δὲ
 κρατον αὐτὸν ὡς ἔθελε, μάνθανε δὲ ὁ-
 λίγων πολλά τὰ θεῖα καὶ ὑπερφύη παυ-
 δέματα, λόγους καὶ ὡς δὲ εἴματα σι-
 σμαπκοῖς ἐκέρρασει. Ἐ γὰρ οἶον τὴν
 ἡμᾶς ἄλλως νοῆσαι. τί τὸ γοῦ ἔνωσιν
 τῶν θεῶν νοημάτων, καὶ τῶν ὀπιγείων λό-
 γων κρᾶσιν, ὁδὸν ἀπεικόντως ἐκάλεισε.

Τῷ αὐτῷ. δ.

Πολλά αἰεὶ ἔχον χεῖρας εἰς τὸ βῆ-
 τὸν ἀποστολικόν, εἰ μὴ ἀπέστειλας μέ-
 ζονα, ἢ κατ' ἑμέ εἰκόμια τυχεράν-
 τα, ἀ μὲν δὲ εἶναι τὴν σιωπῆν τιμῆσαι
 ὡς ἀρεσκείας. πέπασο τοίνυ οὕτως
 ἑσπαιῶν. τοὺς μὲν γὰρ ἀφραῖνοντας
 ὑπὸ πῶτος. τοὺς δὲ ἐχέφρονας, ἐρυθρίαν
 ὡς ἀσκευάσας. πλὴν ἀλλ' ἀποχρῶν-
 τως ὡς ἀκινέσας, ὀλίγα περὶ τῆς ἀ-
 ποστολικῆς εἰποιμὴ ρήσεως, τὸ, ἐχρῶν
 τοίνυ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὁσέ-
 κίνοις ὀκείναι, διτῆν μοι δοκεῖ ἐννοίαν
 ἔχειν, ἢ ὑπὸ ἐχρῶν τὸν θησαυρὸν τοῦ-
 τον, τὰ τέτι τὸν οὐράνιον πλῆστον,
 καὶ τὰ ὑπερφύη καὶ μείζονα τῆς
 ἡμετέρας ἀξίας χεῖρματα ἐν τῷ
 θνητῷ τέτῳ σώματι, ὁσρακίνα δικαίως
 κληθέντι, ἐπειδὴ ὡς ἑκ γῆς γέγονεν. ἢ
 ὅτι ἐχρῶν τὸν πλῆστον τῆς θείας σο-
 φίας ἐν ταῖς ἱεροῖς γραφαῖς, εὐτελέσι καὶ
 ἰδιωτικῆς ἀξίαι καὶ ὡς δὲ εἴματα σι-
 σμαπκοῖς ἐκέρρασει. ὅτι γὰρ τῶν διλοῖ, ἐ-
 πὶ γὰρ καὶ τῶν ἀπίαν, ἵνα ἡ ὑπερφύη τῆς
 δωδμεως ἢ τῶν θεῶν, καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν. οἱ
 γὰρ ὀρώντες τῶν κήρυκας τοῦ λόγου, ἀ-
 μαθεῖς μὲν ὄντας καὶ ἰδιώτας καὶ ἀσθενεῖς.
 ἐτίπλοντο γὰρ καὶ ἐλαύνοντο, πᾶν το ἑ-
 πειγνομένους δὲ καὶ νικῶντας, τὸν

uerfus hunc arma induerunt. Diuinis autē
 oraculis per omnem vitæ cursum te peni-
 tus trade. Sic enim & ab illis, & ab istis, uti
 litatem capiens, magna quædam res, & ti-
 bi ipsi, & cunctis eris. Quoniam autem in-
 telligere aues, quidnam istud sibi velit, Sa-
 pientia miscuit vinum suum, quidque cau-
 sa sit, quàm obrem non purum illud pro-
 posuerit, paucis verbis multa accipe. Diui-
 na & natura sublimiora documenta cor-
 poreis sermonibus & exemplis tempera-
 uit. Neque enim fieri poterat, ut alia ra-
 tione ea intelligeremus. Quapropter diui-
 narum cogitationum ac terrenorum ver-
 borum coniunctionem, mixtionem ac tē-
 perationem haud abs re appellauit.

Prout. 9.

Eidem. 4.

Per multa habuiffem, quæ in Apostoli-
 cum dictum scribere, nisi maiores, quàm
 pro mea tenuitate, laudes ad me misiffes:
 quæ etiam parum abfuit, quin ut filerem
 effecerint. Quare desine quæso ad hunc
 modum laudare. Nam alioqui & stultos i-
 gnauos ac supinos reddes: & prudentibus
 ac cordatis ruborem excitabis. Cæterum
 quoniam fatis à me admonitus es, de A-
 postoli dicto pauca dicam. Hæc verba,
 Habemus thesaurum hunc in vasis fictili-
 bus, duplicem mihi sensum habere videtur:
 Nimirum vel ad hunc modum, Ha-
 bemus thesaurum hunc, hoc est, cælestes
 diuitias, atque excellentia & dignitate no-
 stra maiora beneficia, in mortali hoc cor-
 pore, quod fictile optimo iure appellatum
 est, quando quidem è terra extitit. Aut hoc
 pacto: Diuinæ sapientiæ opes in sacrosan-
 ctis scripturis habemus, vilibus & abiectis
 atque indoctis verbis & exemplis inclusas.
 Nam quod hoc significet, causam quo-
 que mox subiunxit: ut sublimitas sit vir-
 tutis Dei, & non ex nobis. Nam qui verbi
 præcones indoctos ac literarum ignaros
 & infirmos esse conspiciabant (cædebantur
 enim, atque vndique vexabantur &
 exagitabantur) interim tamen victoriam
 ac palmam adipisci, Dei gloriam prædi-

2. Cor. 4.

cabant. Siquidem Dei virtus in Apostolorum infirmitate perspectior erat, magisque explendescibat: propterea quod cum infirmi atque imbecilles essent, robustos frangebant: & cum paupertate laborarent, diuites & copiosos vincebant: & cum rudes & indocti essent, sapientes & eruditos superabant.

Eidem. 5.

Qui superioribus temporibus Ecclesiæ status esset, ignorare mihi videris. Neque enim, si id scires, de his rebus dubio atque anxio animo fuisses. Ego verò calentibus lachrymis hoc nomine profusus, quod cum opum *scrinia* habeamus, ipsas tamen opes propter segnitiam nostram (de me loquor) amiserimus, ad ea, quæ per literas significasti, explicanda veniam. Apostoli, cum mortale corpus ac luto quouis imbecillius haberent, atque exagitarentur & vexarentur, mortuos excitabant, paralyticorum solutos artus astringebant, ægrotos sanitati reddebant, dæmones profligabant, futura prædicebant, Spiritus sancti præsentiam hominibus conciliabant. An non enim Simonem ad eos his verbis vitæ audisti, Date & mihi hanc potestatem, ut cuiusque manus imposuero, accipiat Spiritum sanctum? Quidnā est quod cum his opibus comparari possit? Quid his præstantius & excellentius? Equidem ipse, si quis totius terræ Imperia, hoc est Assyriorum, Persarum, Macedonum, & Romanorum collegerit, atque sermonis vi & facultate unum ex omnibus effecerit, illudque cum his diuitiis compararit, eum ut stultum ac stolidum puerum, *quicumque* rerum naturam internoscere nequeat, condemnarint. Quod si, quæ his maiora sunt, animo perpendas, maiores diuitias perspicies. Domini omnium rerum contubernales mensæque consortes extiterunt: diuini colloqui honore affecti, ac doctrina naturæ capum superante ornati atque instructi sunt: ad filiorum adoptionem, Deique amicitiam peruenerunt. Etenim velut præfecti quidam erant circum regem:

Θεὸν ἐδόξασον· ἢ γὰρ δὴ ὡς ἡμῖς τῷ θεοῦ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῶν ἀποστόλων ἐδείκνυτο μειζώνως καὶ διέλαμπεν, ὅτι ἀσθενεῖς ὄντες, τῶν ἰσχυρῶν ἀμεγέλιοντο, καὶ πεινῆτες ὄντες, τῶν πλεσίαν ἐκράτου, καὶ ἰδιώτων τυγχάνοντες, τῶν σοφῶν ἀειῆσαν.

Τῷ αὐτῷ. ε.

Εοικας τὴν κατάστασιν τῆς ἐκκλησίας, τὴν ὅτι τῶν ὑπερέτων χροίων ἀγνοῶν. οὐ γὰρ ἂν γνώσκων περὶ τῶν ἠπώρησας. ἐγὼ δὲ δακρύσας θερμῶς, ὅτι τὰς ψυχὰς ἔχοντες τοῦ πλούτου, τὸν πλεῖστον αὐτῶν ἀφ' ῥαθυμίας, πόνε ἐμαυτοῦ φιμῶ μέρος, ἀπωλέσασθαι, ὅτι τὸ σαφηνίσαι τὰ διλωθέντα ἤξω· οἱ ἀπόστολοι σῶμα ἔχοντες θνητῶν, καὶ πηλὴ πάντος ἀσθενέστερον, ἐλαυνόμενοι τε καὶ διωκόμενοι νεκροῦς ἠγειρον, ἀδελυτικῶς ἐσφιγγον, νοσοῦντας ἴωντο, δαίμονας ἤλαυνον, ἀρούφῃενον τὰ μέλλοντα, πνεύματος ἁγίου παρουσία ἀρρῆξένου, ἢ ὅσα ἠκούσας τοῦ Σίμωνος φησαντος αὐτοῖς, δότε καὶ μοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα ὡς ἐὰν ὅτι πᾶσας χεῖρας, λαμβάνη πνεῦμα ἅγιον· τί τοῦτε τοῦ πλεῖστου ἴσθη, πῶς πηλὴ ὑπερέτων, ἐγὼ ἐπάσης τῆς γῆς συναγαγὼν τις τὰς βασιλείας τῶν ἀστυλείων λέγω, καὶ περσῶν, καὶ μακεδόνων, καὶ ῥωμαίων, μίαν τῶ λόγῳ ποιήσας, καὶ παρὰ βάλλοι τῶ τῶ πλεῖστῳ, ὡς ἀνοήτως παύδης καταγνώσθη, καὶ μὴ εἰδότης ἀφ' ἀκρίνειν παραγμάτων φύσιν· εἰ δὲ καὶ τὰ τῶν μείζονα ἐπινοήσας, μείζονα ὄφει τὸν πλεῖστον, συνέσει καὶ ὁμοστράπετοι τοῦ πάντων δεασότες γένηνται, ὁμιλίας κατηξιώθησαν θείας, παιδεύσεως ὑπερφυῶν καὶ ὑποθεσίας καὶ φιλίας ἐντός ἐγένοντο· οἷον γὰρ ὑπαρχοῖ πινες ἦσαν περὶ τὸν βασιλέα, καὶ ἀσπρες τῶ ἡλίῳ τῆς διχμοσύνης συμπεριπολουῦντες, καὶ δεχόμενοι ἐξ ἑλπίων ἐξ ἐλεφάντιος, ἴσως γέρας ἀνθρώπων.

πινον

Αθ. ο.